

Dolunay Ve Müridi Yıldızlar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Kasım 2018

Rehin tuttuğum her duyguyu evrene geri gönderdim.

Coğrafyasında yoğun geçen varlığın durağan gözüken yakasına bir kulp takıp, varamadığım diğer yakaya bir kanca attım.

Makberi yaşadığım gönül tuzağım.

Tuzağına düştüğüm aşk batağım.

Rencide edilen bir gölgeye paye verip ansızın, şiar edindiğim hüznümü makul bir seviyeye çekmek adına atağa kalktığım Kasımın son ve karanlık günlerine çıkartma yaptığım...

Görünürde kolluk kuvvetler çekiştirmekte içimdeki veryansını ve ben tüm anlaşılmazlığında evrenin hala nasıl anlam bulamadığının keşfine baş koydum.

Muteber bir sevgiyi baş tacı yapıp ve akla zarar gürültüsünde kalp çarpıntımın, gidip gelmelerle geçen duygu trafiğim.

Külliyen akla zarar yine de aklıma mukayyet olup soluklanıyorum.

Göğün gürültüsünde sayısız çentik attığım dolunay ve müridi yıldızlar. Şafağın bitiminde gün özürlü düşlere dönük yüzüm ve her nasılsa asık mizacımın için için kaynayıp gülücükler armağan ettiği.

İnsan izleklerinde ne çok teferruat ve aymazlığında anlaşılamanın ben başa sarıyorum: hem kalemi hem geçip giden zamana taziyeler filan da sunmadan sadece ölü şiirlere dokunup can vermek istiyorum.

Misal... sıska bir imge ilk gözüme çarpan oysaki cep telefonumda oynadığım o kızgın kuşlara atıfta bulunup şişirmek istiyorum tüm zayıf duygu ve düşünce taslaklarını.

Basit bir imleç, mesela.

Ya da virgül yerine üç nokta koyup, şaşkın ünlem belirtecinin da basireti bağlanmışken ansızın soruya dönüştüren bir düz cümle.

Sevginin temsil ettiği... demeye dilim varmıyor.

Ve soru cümlesi atağa geçiyor:

Sevgiden kasıt ne, azizim?

İri damlalar düşüyor göğsüme oysaki göz pınarlarım kuru ve havada da kurak ve soluk bir ritüel kısıka almışken iç sesimi derken mundar bir gölge peyda oluyor.

Ne büyük tevafuk.

Gökte ararken yerde bulduğum.

Aşkın tezahüründe koyu çok koyu bir gölge. Yoksa güneşin naşı mı da ben hala karanlıkta kalmamanın yollarını arıyordum?

Sorulara denk düşüp cevap yerine somurttuğum.

Aslında direkt göz teması kurmak yerine ben duyularıma güvenip insanların kalplerine dokunmak isterken...

Maliyeti hüznün olan bir iç çatışma ve fitratıma aykırı olsa da kimi sanrı ben sadece ismarlamadığım duyguların pazarlığını yapıyorum evrenle.

Kuytudan gelen silik bir yüz.

Kaşı gözü olmayan.

Belki de cin çarpmış bir hece ve insana dönmeye henüz hazır olmayan bir meta.

Frekansız olmayan şarkılardan ve kayıp iliklerinden duygu denen düğmelerin artık nereyi ilikleyeceksem...

Zora düştüğüm her an sığındığım.

Ve evet, hesaplaşıyorum geçmişimle lanet okuduğum değil boş yere atıfta bulunduğum dünün geçmez esintisi.

Anda saklı olan herkes ve her umut zerrem yine kapış kapış rahmet aslında Tanrıdan yana şansını kullanmayan bunca münafık kulun, zafiyeti iken inanmamak.

Hali hazırda seven insanlar ama kendilerine âşık en çok ve anmadıkları ilahi sevginin yakınlarında patlayan fırtına; belli ki gazabına uğradık an itibariyle oysaki sessiz ve sakin bir iklimden henüz kışa da geçiş yapmamışken...

Tevafuk bildiğim ne çok karşılaşma.

Adlandırmaktan vazgeçip en yalın sunumuyla yüreğimi serdiğim o lahit.

Mağdur olduğumu kanıtlayamasam da biliyorum ki; benden kötüsü yok evrende.

Az evvel kuluçkaya yattığım bir şiir dumanı üstünde ve içimdeki gizemi değil kötümserliğimi öldürüp iyimser ve ılıman tutumla yakın temasa geçtiğim insan iklimleri.

Öyle ya; her birimiz ayrı bir mevsimi dillendiriyoruz ve coşkumuzu bazen söndürüp kızgınca nefret ediyoruz birbirimizden.

İşte anlamadığım bu yüzden anlatmaktan yorulduğum ve ürkünçlüğüne gerçeklerin ben yalın tasvirler kondurup sevimli hale getiriyorum ne varsa kabul etmem gereken.

Zamanın öteberisi ne çok saat; ne çok gün.

Yılı uğurlamaya şunun şurasında ne kaldı ve biz ne yaşadık ki?

Önce acıyı tasnif ettik sonra hoş görüyü lav ettik en son kendimizi baş tacı yaptık yine de gürültülü bir sağanaktan öteye düşmedi yolumuz.

Rahmetin ıslattığı vicdanlarımızda pür-ü pak duygular tebessüm ederken biz gülümsemeyi unuttuk.

Adların da anlamların da es geçildiği belki de bu yüzden adlandırmak ve anlamlandırmak zorlaşırken.

İrkildiğim gerçeklerden kaçamadığım nasıl bir gerçekse ben yalan olmayı değil inanmayı ve inandırmayı seçtim.

Şimdi yolunu gözlediğim güzel günlerin hesabını henüz vermeden meleklerle belki de ötelendiğim gerçeğini de yok sayıp... artık hala neyi bekliyorsam...

Sanırım anlaşılmanın vakti gelmiştir artık ben anlamasam bile olup biteni en azından içimdeki teyakkuzu sonlandırıp içimin şifresini de verdikten sonra ulu orta haşmetli bir yürek sesine de hayır demez sanırım

evren.